

The background features a vertical staff of musical notation with various notes and symbols scattered around it. Some notes are red, some are black, and some are grey. There are also sharp symbols (#) scattered throughout. The word "Starshow" is written in a large, black, cursive font, with the first letter "S" in red. The name "STEFANIE GERYK" is written in red, uppercase, sans-serif font at the bottom right.

S Starshow

STEFANIE GERYK

Stefanie Geryk

STARSHOW

Copyright

Autorka: Stefanie Geryk

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Obálka: Freepik.com

2015

ISBN:

978-80-7512-225-4 (ePub)

978-80-7512-226-1 (mobipocket)

978-80-7512-227-8 (pdf)

**Všem, kteří věří ve splněné sny.
Stefanie G.**

Blair

JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Bylo to zvláštní. Nepodobalo se to mému chování. Jako bych to ani nebyla já. Kdyby někdo věděl, co jsem udělala, nejspíš by mě považovali za jednu z těch tuctových holek. Za tu holku, co je posedlá slavnými a snaží se s nimi za každou cenu zkontaktovat.

Když mi bylo nabídnuto *jeho* telefonní číslo, přijala jsem. Bez jakéhokoli váhání.

Postupoval v té soutěži jen s odřenými ušima. Porotcům se až tak nelíbil, ale nechali *ho* procházet. Stále před sebou měl pořádný kus cesty. Byl teprve na začátku. Tak nějak jsem ale i přesto věděla, že to zvládne až do konce.

Nemohla jsem si nechat ujít ani jeden díl soutěže. Seděla jsem u televize nebo u počítače tak dlouho, dokud soutěžní kolo neskončilo. Zнала jsem každou píseň, co zpíval. Všechny jsem je měla v iPodu a přehrávala je každý, každičkový den.

Jeho hlas mě uklidňoval. Dal mi pohodu a dal mi energii na učení, na cokoliv, co jsem zrovna dělala.

Bylo to jako by mě okouznil. Očaroval.

Máma se mi smála. Viděla, jak na *něm* visím očima. Ale nebrala mě vážně.

Možná by bylo vše jednodušší, kdyby se neznala s *jeho* tetou. A té tetě je jen o pár let víc než mně.

Miriam je dvacet pět a pracuje jako mámina asistentka. Máma je sice jen spisovatelka, a člověk by si myslel, že má hodně volného času na to, aby v pohodě zvládala svoje

povinnosti, ale tak to není. Největší problém má s elektronikou. Naučila se sice dokonale pracovat s textovými dokumenty a zvládá si objednávat věci z internetu, ale co se týče e-mailu a odpovídání na různé zprávy a dělání dalších potřebných prací okolo svých románů, to už jde mimo ni. Miriam jí tak pomáhá udržovat její internetovou stránku, dělá nám pořádek v poště a v máminých věcech. Jsem za ni ráda. Když máma není doma, mám alespoň někoho, s kým si můžu popovídat.

Když nám oznámila, že její synovec, kterému je mimochodem dvacet, postoupil v prvním castingu dál, byly jsme překvapené.

Nikdy se o svém synovci nezmínila. Ani trošičku! A to už u nás pracuje přes čtyři roky. Proto nás překvapilo, že se o *něm* zmínila, až když se dostal do soutěže.

Starshow. Ano, to je název celostátní pěvecké soutěže. Běží už tři roky a má obrovský úspěch. Její první vítěz - Harry Jones - je teď známý po celé zemi. Jeho sladké popové hity lámou srdce jak mladým dívkám, tak starším ženám. Ale ne mně. Já mám poněkud jiný hudební vkus.

Byla to právě Miriam, kdo mi podstrčil *jeho* číslo, a já hloupá přijala.

„Blair?“ Houkla na mě asi před měsícem z pracovny, když jsem se loučila ve dveřích s Jess, mojí nejlepší kamarádkou.

„Jo?“ Nakoukla jsem do pracovny.

„Něco pro tebe mám...“ Mrkla na mě od počítače.

„Co?“ Vlezla jsem za ní zvědavě.

„Sice už to má asi dost lidí, obzvlášť od vás ze školy, ale myslela jsem, že přímo ode mě to bude nejjistější,“ posunula ke mně malý přeložený papírek.

Tím *od vás ze školy* měla na mysli moji soukromou školu na Upper East Side. To jsem ještě nezmínila? Omlouvám se. S rodiči totiž bydlíme v jednom z těch bytových hotelových apartmánů. To vše díky tátovi. Je burzovní makléř, hodně cestuje a vydělává opravdu hodně, *hodně* peněz. Nevýhodou toho všeho je, že ho téměř nevidám. Ale on se pokaždé, když se vrátí na pár dní domů, tváří, jako by byl ten nejvzornější táta na celém

světě a snaží se mé city podplatit nejnovější elektronikou. Nestěžuju si, ale místo všech těch darů bych ho raději častěji vídala.

„Co je to?“ Nakrčila jsem nechápavě čelo na papírek, který mi Miriam podala.

„Uvidíš. Myslím, že tobě můžu důvěřovat,“ vrátila se pohledem zpět k obrazovce.

Vzala jsem ten papírek a koukla, co je na něm napsané. Číslo. Okamžitě mi došlo čím.

Přiznávám, že ze začátku jsem se šíleně zaradovala. Srdíčko mi tlouklo jak o život a chtěla jsem radostí křičet. To mě ale po chvíli přešlo. Uvědomila jsem si, že tak budu jedna z těch, co mu poleze do zadku.

„Miriam, tohle nemůžu. Nechci být jako ostatní,“ podala jsem jí lísteček zpět.

„Tak nebud'. Hele, tohle ti dávám já. Věřím ti a vím, jak Sethovi fandíš, takže si s tím lístečkem dělej, co chceš,“ odmítla si lísteček vzít zpět a místo toho mi jej s potutelným úsměvem zastrčila do kapsy s poznámkou: „Klidně si ho jen někam schovej.“

Seth. *Seth Murray*. To je jméno toho muže s dokonalým hlasem, hnědým, na krátko ostříhanými vlasy a překrásnými modro-šedými očima. To je ten, co mě tak okouznil svým překrásným úsměvem, který mu na pravé tváři vždy vytvoří malý nepatrný dolíček, parádní postavou a hlavně svým hlasem. Dokáže zazpívat jemné, hrubé, vysoké i hluboké tóny nebo chrapláky... Prostě cokoliv. A to mě na něm fascinuje.

A tak jsem se dostala k *jeho* číslu.

Ještě ten večer v posteli jsem ten lísteček držela před očima a nemohla uvěřit, jak je nadosah.

Nikomu jsem o tom neřekla. Ani své nejlepší kamarádce. Tutlala jsem to, jak se dalo. Vlastně jsem se ani neodvážila nic udělat. Nic. Nevolala jsem. Nepsala jsem.

Ale pak se vše změnilo...

1. TADY B.

„Páni, jsem zvědavá, jak si dneska povede!“ Zaúpěla Jess, když nám končila škola. Moc dobře jsem věděla, o kom mluví. Zbožňovala Starshow stejně jako já a stejně tak i Setha. Někdy jsme koukaly na vysílání spolu, ale většinu večerů jí zabíraly hodiny klavíru, nebo rande, takže pak musela koukat na reprízu.

Já měla štěstí, že mě rodiče nenutili do žádných takových aktivit. Ano snažili se mě zapsat do dramatického kroužku nebo do hudebního, abych pak prý mohla začít s kreativní částí svého života. Od mala jsem totiž tíhla k umění než k číslům. Táta se mě snažil přesvědčit, ať dám ekonomickému volitelnému předmětu alespoň šanci. Dala jsem a shodilo mi to průměr o celou známku. Dlouho mi pak trvalo, než jsem se dostala tam, kde jsem byla předtím. Od té doby už se mi do žádných mých mimoškolních aktivit nepletli a věřili v můj úsudek.

„To já taky,“ pousmála jsem se.

Dnes jsem se necítila ve své kůži. Byla jsem nervózní, podrážděná, nic mi nevycházelo.

„Nepůjdeme nakupovat? Třeba se ti zlepší nálada...“ Navrhla Jess po chvíli.

„Nemám na to náladu...“ Zakroutila jsem otráveně hlavou. Při představě, že bych se dnes měla prodírat mezi ostatními shoppaholiky se mi dělalo ještě víc na nic.

„No jasný... Máš o něj strach? Přece jen zbývá jen pět kol do konce a ti, co tam jsou, jsou bezvadní. A jak říká porota, Seth by na sobě měl začít makat...“

Ano Jess ho sice zbožňovala, ale pohlížela na něj i z té kritičtější stránky. Pro ni nebyl tak dokonalý jako pro mě.

„Vydrží tam...“ Odporovala jsem jí.

Byla jsem si tím jistá. Ale bála jsem se.

Největším favoritem byl Tom Smith se svým hlubokým hlasem a schopný zazpívat cokoliv ze starých dob. Počínaje Elvisem konče u Eltona Johna. Druhým největším favoritem byl David Scott. Patnáctiletý chichotající kluk s rozsahem takovým, že by se o něm některým hvězdám mohlo jen zdát. Na rozdíl od Toma dokázal udělat show.

Hodně lidí se sázelo, že do finále postoupí ti dva.

Ale finále bylo daleko. Zbývalo ještě několik kol k tomu poslednímu.

Dalšími soutěžícími byli Eve Hoffmanová, William Lawrence a Rose Evansová.

Eve má šíleně vysoký hlas. William je spíš tanečník, než zpěvák. A Rose má spíš na gospelový písničky. Takže je pro mě jistotou, že rocker má před těmito lidmi větší šanci a nemusím se o něj bát. Tak proč jsem byla tak nervózní?

„Páni, nechápu, jak si tím můžeš být vždy tak jistá!“ Zasmála se Jess.

„Já taky ne,“ pokrčila jsem rameny.

„Tobě se vážně líbí!“ Žduchla do mě rýpavě.

„Líbí, nelíbí... Zpívá dokonale,“ zašklebila jsem se na ni.

„Hele a co kdybys z Miriam vytáhla jeho číslo? Je to přece jeho teta a má tě ráda!“
Nahodila z ničeho nic a mně přeběhl mráz po zádech.

Prozradila jsem Jess jen tolik, že je Miriam jeho teta. Nic víc. Zbytek jsem si nechávala pro sebe. Kdyby Jess věděla, že číslo už mám, šikanovala by mě tak dlouho, dokud by ho ze mě nevymámila.

„Jess, dej pokoj...“ Zamračila jsem se a snažila se to téma zahnat pryč.

Pomyšlení na ten papírek s jeho číslem schovaný v mé nejoblíbenější knize mě znervózňoval ještě víc.

„Neříkej, že by se ti to nelíbilo!“ Nepřestávala do mě hučet a já nevěděla, jak ji odbýt.

„Líbilo, ale tak hluboko neklesnu!“ Odpověděla jsem jí podrážděně, „Taková nejsem, a ty to moc dobře víš!“

Za námi jsem zaslechla přibližující se kroky.

„Blair!“ Zahalekal Keith a doběhl nás, „Čau Jess,“ dodal ještě napůl pusy a objal mě okolo pasu

„Nazdar Keithe,“ protočila Jess panenky.

Keith byl neodbytný, laskavý, vtipný bývalý přítel. *Můj* bývalý přítel.

Chodili jsme spolu půl roku a já mu pak dala kopačky. Už mě to s ním nebavilo. Měla jsem pocit, že veškeré to škádlení, láska, přitažlivost pomalu vyprchala a zůstali jsme jen my dva. Nic víc. Jenže on rozchod nejspíš nepochopil a pořád se na mě věsí. Jess navíc naprosto nesnáší, když se kluk na holku lepí na veřejnosti. Proto je na něj vysazená.

„Blair, nechceš si večer někam vyrazit? Jen my dva... Romantická večeře...“ Koukal na mě psíma očima.

„Jako bys nevěděl, že Blair má dnes v televizi napínavý program,“ informovala ho Jess otráveně.

„Jednou to můžeš prošvihnout... Kvůli mně...“

„Nemůžu,“ vysmekla jsem se mu z objetí. Začínala jsem nenávidět, když se mě takhle záměrně dotýkal.

Ne, že by byl Keith škaredý. Vlastně to je jeden z těch sexy sladkých kluků, které obsazují do teenage komedií. Blond vlasy, modré oči, jemné rysy, postava podle dívčích představ, hezký a sympatický hlubší hlas... Ale já už ho tak prostě neviděla.

„Ale no tak, Blair, ten tvůj rocker tam stejně vydrží!“ Zaprostil znovu.

„Nikam nepůjdu, Keithe...“ Odsekla jsem podrážděně.

„Hmm... Tak to zkusím jindy. Musím běžet, čeká na mě táta. Na víkend letíme na Havaj...“ Mrkl na mě a vyčkával, co mu na to řeknu.

„Paráda,“ usmála jsem se, „Ale Havaj mi nestojí za to, abych prošvihla Starshow,“ mrknutí jsem mu oplatila. Havaj sice byla Havaj, ale Seth byl Seth.

„Fajn, aspoň jsem to zkusil,“ pokrčil rameny, „Tak v pondělí!“ Houkl na nás ještě, když přebíhal silnici.

„Jasný,“ odpověděly jsme s Jess zároveň a pak si vyměnily otrávené pohledy.

„Ten kluk to snad nikdy nevzdá!“ Zakroutila Jess hlavou.

„Asi ne...“ Povzdechla jsem si.

„Vážně nechceš jít nakupovat? Nemůžu se dívat, jak jsi nabroušená,“ udělala na mě psí oči.

„Ne, dneska ne...“ Stála jsem si za svým, ale přece jen o trochu vyměkla, „Co zítra?“ Pozvedla jsem obočí.

„Tak to by sis měla připravit sílu a energii, zítra to bude odvaz!“ Rozzářila se Jess.

Jen jsem se zasmála.

Jess byla klasický shoppaholic. Potřebovala nakupovat nejlépe každý den. Když se náhodou stalo, že si nic nového nepořádila víc než tři dny, dokázala být pěkně protivná.

Než jsme se rozešly každá do svých domovů, zvonil jí telefon, tak mě nepřekvapilo, že najednou spěchala pryč. Nejspíš to byl zase nějaký nápadník, který ji chtěl vylákat na rande. Neptala jsem se, kdo je to tentokrát. Neřekla by mi to. Dělá s tím tajnosti vždy až do dalšího dne. To mi volá hned brzy ráno, aby se pochlubila s novými zážitky. Můžu jen říct, že občas to její vyprávění opravdu stojí za to. Kdyby sepsala knihu *„Těmto typům se vyhněte obloukem“*, stala by se bestsellerem.

„Jsem doma!“ Zavolala jsem hned, jak jsem otevřela dveře. Byla jsem zvyklá, že mi většinou někdo odpoví, ať to byla máma, Miriam nebo služebná.

„Ahoj!“ Ozval se tentokrát mámin hlas z kuchyně, „Jak bylo ve škole?“

„Nic zvláštního...“ Došla jsem za ní do kuchyně.

Vonělo to tam nádherně.

Jedna z nejlepších věcí na mámě je to, že ji baví vařit! Baví ji péct! A její výtvary chutnají báječně!

„Nic zvláštního?“ Koukla na mě zpoza notebooku. Nejspíš pracovala na své nové knize.

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou.

„A co Jess? Dnes nepřišla s tebou?“

Pro mámu jsme byly já a Jess nerozlučná dvojka už od první třídy a vydrželo nám to až do teď. V první přídě jsme ale byly největší rivalky. Nesnášely jsme se. Učitelka nás donutila sedět spolu a pak jsme se stále jen předháněly v tom, kdo je lepší. Která z nás má lepší známky, sešity, propisky, vlasy, oblečení... Prostě všechno. Když jsme jeden den do školy přišly ve stejných šatech, byl to trapas. Pamatuju si to do teď. Ostatní děti se nám smály. My jen stály před sebou a nenávistně se navzájem prohlížely. Pak se Jessin obličej najednou změnil, ona se usmála a s tím nejvřelejším pohledem mě vzala za předloktí. Už si nepamatuju, co mi říkala, ale splnilo to svůj účel. Ostatní děti nás nechaly být a myslely si, že jsme se tak oblíkly schválně. Od té doby jsme byly nerozlučná dvojka. Nejlepší kamarádky.

„Jess má rande.“

„Blair, zlatíčko, a proč nemáš rande i ty?“ Ted' si dokonce i sundala brýle, když se na mě podívala.

„Mohla jsem mít,“ vzala jsem si jablko z mísy.

„A proč ho nemáš?“ Pozvedla obočí, „A polož to jablko, už bude jídlo...“

„Protože to byl Keith, kdo mě zval na večeři,“ položila jsem jablko zpět.

„A co je na Keithovi špatného? Vždyť je to úžasný kluk!“ Vstala a šla vytáhnout jídlo z trouby.

Máma Keithovi vždycky fandila. Přišel jí vychovaný, milý a... No prostě ještě mnoho dalších skvělých přídavných jmen. Byl pro mě podle ní ideální a ona stále nechápala, proč jsem mu dala kopačky.

„Jo, to je, ale trošku se s ním nudím...“ Chystala jsem talíře na stůl.

„To já s tvým tátou občas taky,“ kontrolovala svůj výtvar, „Prostři pro tři, prosím.“

„Táta přijede?“ Rozzářila jsem se. Bylo to zase už měsíc, co se doma ani na okamžik neukázal. Obdivovala jsem máminu povahu. Já bych takové manželství nezvládla...

„Ne, Miriam bude obědvat s námi.“

„Miriam?“ Zeptala jsem se překvapeně. V pátek k nám většinou moc nechodila. Máma jí dávala volno, aby se v klidu mohla koukat na soutěž, tak jako jsme to dělaly my s mámou.

„Ano, potřebuji, aby mi odpověděla na maily, dneska budu celý den sedět nad knížkou a nemám čas se rozptylovat. A některé zprávy jsou staré už dva týdny,“ donesla mísu s masem a bramborami na stůl.

„Ale dnes je...“ Chtěla jsem namítnout, že je dnes soutěž a ona ji sleduje stejně jako já, ale máma mi skočila do řeči.

„Já vím, nezdržím ji tu dlouho, neboj.“

Hned jak to máma dořekla, zazvonil zvonek.

„Jdu tam,“ zvedla jsem se ze židle a šla otevřít.

„Ahoj!“ Rozzářila se Miriam, jak mě uviděla, „Tak co, jak to dnes vidíš?“

„Vyjde to!“ Usmála jsem se.

„No nevím, nevím...“ Mířila rovnou do kuchyně.

Vždy jsme si vyměňovaly svoje pocity těsně před každým kolem. Už se z toho stal rituál.

„Ahoj Miriam,“ pozdravila ji máma.

„Dobrý den,“ pokývla jí Miriam hlavou na pozdrav nesměle i po tolika letech.

„Kolikrát ti mám říkat, že mi máš říkat Gabrielle?“ Usmála se máma.

„Omlouvám se, síla zvyku,“ pokrčila Miriam rameny a nervózně se pousmála.

„Vím, trvalo to dlouho, než jsem ti navrhla tykání,“ máma zase nasadila svůj omluvný výraz, tak jako to dělá pokaždé, když si myslí, že udělala něco špatně.

„Proč jsi na pochybách?“ Posadila jsem se na své místo u stolu a ukončila tak téma *Tykej mi*, které by se jinak neslo jídelnou po celou dobu její přítomnosti.

„Seth mi volal, že se dnes nějak necítí. Celý den je nervózní, nejistý... Má strach z těch popových písní,“ sedla si vedle mě.

„A co si vlastně vybral?“ Vyzvídala jsem.

„Zpívají dvě písničky, popové písničky. Což je pro něho jako pro rockera šílený. Vybral si Jesseho McCartneyho a Justina Timberlakea,“ mračila se Miriam, „Říkala jsem mu, ať si vybere jednu od Michaela Jacksona, ale on že ne, protože to je téma dalšího kola.“

„A co od těch dvou má?“ Lapala jsem po dechu. Ti dva mají úplně jiný hlas, než on!

„Od Jesseho *It's Over* a od Justina *What Goes Around Comes Around*.“

„No...“ Zmohla jsem se jen na tohle... Není divu, že je nervózní!

„Asi tak...“ Přikyvovala Miriam souhlasně.

„A co je za téma ten příští týden?“ Nandávala nám máma jídlo na talíř.

„Král a královna popu,“ povzdechla si.

„To už se nějak zvládne! Když si od Michaela vybere *They Don't Care About Us*, tak to má v kapse!“ Rozzářila jsem se.

„To se do toho kola nejdřív musí dostat,“ strčila si Miriam do pusy kus masa.

„Dostane se,“ řekla jsem teď už ne tak jistě jako předtím.

„Doufejme...“

Miriam odešla ve čtyři. Máma ji u nás zdržela necelou hodinu. Ale to, co mi řekla, mě dohnalo k tomu bláznovství, kterého jsem pak litovala.

Netušila jsem, že jsem si vzala po Miriaminém odchodu do ruky telefon, hledala ten užmoulaný papírek. A ani jsem nevěděla, jak jsem naklikala číslice a vytočila jeho číslo. Skoro jako bych byla v transu. Jako by mě k tomu něco nutilo. Jenže teď, ať už to bylo sebetrapnější, už nešlo zavěsit.

„Haló?“ Ozvalo se na druhém konci.

Jeho překrásný hlubší, přátelský a nervózní hlas mě zaskočil natolik, že jsem chvíli mlčela. „Haló?“ Ozvalo se znovu.

„Ahoj, tady B. Neznáš mě a já v podstatě neznám tebe. Jen jsem ti chtěla říct, že vím, že jsi nervózní a pochybuješ o výběru písní na tenhle večer. Ale můžu tě ujistit, že vím, že na to máš. Jednoduše vím, že se dostaneš až do finále, jen v to musíš věřit i ty...“ Vypadlo ze mě nervózně.

„Kdo volá?“ Jeho hlas byl zaskočený a nedůvěřivý, „Jestli je to zase nějaký otravný novinář, nebo nějaká bláznivá fanynka...“

„Ne, ne, ne...“ Skočila jsem mu do řeči, „Ani jedno. Prostě tě chci dostat do finále, protože vím, že na to máš! Rose umí jen gospelový písničky. William hraje na tančení a Eve má nepříjemný vysoký hlas. Dnes na to máš... A i příště... Jen mi věř,“ položila jsem to. Ruce se mi třásly a srdíčko mi bušilo jako o život. Nemohla jsem dýchat.

Já s ním mluvila! Já s ním vážně mluvila! A on to nepoložil!

Plácla jsem sebou na postel a přemítala v hlavě ten rozhovor. Neřekla jsem něco špatně? Nebylo to trapný?

„Blair, zlatíčko?“ Pohládl mě někdo po vlasech.

„Hmm?“ Zareagovala jsem nepřítomně na své jméno a zamžourala do prostoru. *Co se sakra stalo?*

„Už ti to začíná...“

„Co začíná?“ Protáhla jsem se v posteli a otevřela oči. Musela jsem usnout.

„Starshow,“ pohládila mě máma znovu po vlasech.

„Cože?!“ Vyděsila jsem se a okamžitě vystřelila do obýváku k velké plazmové televizi.

„Usnula jsi, nechtěla jsem tě budit,“ sedla si máma s popcornem vedle mě.

To jsem měla na mámě nejraději. Snažila se držet v obraze. Koukala se mnou na tyhle hloupý televizní programy, poslouchala to, co jsem zrovna poslouchala já a četla to, co

četli všichni okolo. Říkala, že jí to pomáhá držet se reality z profesionálního hlediska. Já ji jen viděla jako tu nejparádnější mámu, kterou si kdokoliv jiný může jen přát.

„Jak dlouho jsem spala?“ Zesílila jsem televizi.

„Nevím, když jsem šla v pět za tebou, už si spala.“

Takže to volání byl jen sen? Díky bohu! Byl to jen sen!

Oddechla jsem si.

Neprovedla jsem žádnou blbost!

„Vítáme vás u dalšího živého přenosu Starshow!“ Uvítal nás Leslie, nejlepší moderátor v Severní Americe.

„Dnes nás čeká šest soutěžících a dvanáct písní! Máte se rozhodně na co těšit!“ Přidala se Alexis, jeho moderátorská dvojice.

Oba jsem znala už z jiných reality show, ale tady byli ještě lepší než obvykle. Zamilovala jsem si je. Nikdy jsem se tolik nepobavila, jako když jsem je poslouchala, nebo se dívala, jaké na sebe dělají obličej.

„Přesně tak, Alexis! Bude to napínavé kolo! Minulé kolo bylo o muzikálových písních a teď tu máme kolo popové. Každý ze soutěžících bude zpívat dvě písně, které si sám vybral. A teď mi dovolte, abych vám představil porotu!“

Záběr se změnil na čtyři hlavní porotce.

„I dnes tu máme Rogera Peterse, blond'atou Sarah McBainovou, čertici Zoe Morrellovou a našeho nejpřísnějšího bručouna Dereka Wooda,“ představil je všechny Leslie. Všichni postupně řekli dobrý večer a nakonec se kamera vrátila zpět k moderátorům.

„A teď dovolte, abych vám představila dnešní soutěžící!“ Přidala se Alexis, „Jako první dnes bude zpívat Eve Hoffmanová!“ Ozval se aplaus.

Eve přiběhla na pódium a postavila se na své místo. Byla dokonale nalíčená, její bílá kůže, načervenalé tváře a rty z ní dělaly nevinnou sedmnáctiletou holčičku. Blond'até vlasy měla navlněné a prodloužené, takže jí sahaly až do pasu.

„Jako druhý bude zpívat Tom Smith!“ Ozval se obrovský aplaus.

Tom doběhl vedle Eve se svou jistotou výhry a elegancí.

„Třetí, promiň Alexis, že ti skáču do řeči, bude dnes zpívat Rose Evans!“ Další vlna potlesku.

Rose byla běloška, ale její hlas patřil nějaké dokonalé černošské duši uvnitř ní. V klidu a v naprosté pohodě, mávajíc davu, došla k Tomovi.

„Jistě, že ti to odpouštím, Leslie,“ koukla Alexis na Leslieho otráveně, „Dalším soutěžícím dnes bude Seth Murray!“ Hned jak řekla jeho křestní jméno, ozvalo se šílené ječení a obrovský aplaus.

Nonšalantně doběhl vedle Rose. Ještě předtím stačil udělat pár hloupostí a plácnout si s několika fanoušky.

„Kdo by tomuhle dvacetiletému fešákovi nefandil, vid'te děvčata!“ Zasmál se Leslie.

„Nežárli na něj, Leslie!“ Popíchla ho Alexis.

„Kdo by na něj nežárli! Ale dost už o Sethovi! Dalším finalistou je David Scott!“

Další záplava jekotu a tleskání.

„A jako poslední dnes bude zpívat William Lawrence!“ Doplnila posledního soutěžícího Alexis.

William udělal cestou několik salt a různé taneční kroky. Byl to sympatický, dvacetiletý, černošský mladík.

„Viděli jste šestici finalistů a teď už nás čeká první pěvecké číslo! Eve Hoffmanová!!!“

Eve Hoffmanová si vybrala první píseň od své oblíbené zpěvačky Pink. Skladba So What vznikla ve chvíli, kdy se zpěvačka rozváděla se svým manželem. Eve Hoffmanová a So What! Představil nám Eve další z moderátorů, kterého jsme neměli možnost vidět.

Eve naběhla na pódium. Energie ji neopouštěla a rozjela to ve velkém.

Jen porotě se to nelíbilo. Není to prý její styl a nehodí se to k její barvě hlasu - s tím jsem musela souhlasit. Pink má hezký, hluboký, chraplavě zabarvený hlas. Eve celou skladbu prakticky proječela.

Po Eve přišel na řadu Tom se skladbou od *Jamese Blunta - 1973*. Perfektní. Dokonalé. Bezchybné. Citově zabarvené. Tak jeho výkon popsala porota.

Rose si vybrala *Battlefield* od *Jordin Sparks*. Hlasově dobře vybrané, ale chtělo by to větší energii. Celkem nuda.

A pak přišel Seth. Poznala jsem první tóny *It's Over* od *Jesseho McCartneyho* a modlila jsem se, aby si věřil, aby to zvládl.

Znělo to dobře! Vážně dobře! Ze začátku byl skladbou nejistý, ale pak se uvolnil. Zvládl to! Bylo to sice trošku jiné, než originál, ale bylo to perfektní!

Jen porota s mým sluchem moc nesouhlasila. Teda až na Zoe, té se to líbilo.

„Porota tě moc nepochválila, Sethe. Co si o tom myslíš ty?“ Přišla za ním Alexis.

„Vlastně mi to je jedno, já jsem byl spokojený a myslím, že jsem to zvládl ještě lépe, než jsem si myslel,“ odpověděl a na tváři měl dokonalý úsměv.

„Takže tě to na příští song nerozhodí?“

„Ani náhodou, mám strážného anděla, který mě před soutěží nakopl, takže dnes z ničeho nemám strach,“ zasmál se.

„Strážného anděla?“ Podivila se Alexis, „Myslela jsem, že jsi volný Sethe, co před námi skrýváš?“ Začala se potutelně usmívat.

„Jen strážného anděla, nikoho jiného,“ nepřestával se smát.

Alexis se už nevyptávala. Oznamila jen jeho soutěžní číslo a uvedla dalšího soutěžícího.

Kdo je ten anděl strážný? Co tím myslíš? Nebo koho? projelo mi hlavou.

Další na řadě byl David, který to rozjel na skladbu *Lollipop* od *Miky*. Bylo to dokonalé, energické a dokonce i já jsem se vrtěla do rytmu.

William si vybral *Kevina Michaela* a jeho *Ain't Got You*. Předvedl parádní taneční výkon a zpěv taky docela ušel.

Druhé kolo proběhlo zhruba stejně. Tentokrát se Setha na toho anděla strážného vyptával Leslie. Ale ani jemu na to Seth nic bližšího neřekl.

Večer zakončil William se songem od *Shayna Warda* - *If That's Ok With You*. Závěr na zasmání. Rozhodně to nebylo seriózní vystoupení, ale spíš recese.

A do zítřka si jednoduše musím počkat na vyřazování. Neváhala jsem a poslala pár esemesek, aby se neřeklo.

Pořád jsem musela myslet na to, jestli jsem mu doopravdy volala, nebo jestli to byl vážně jen sen.

Něco ve mně mi říkalo, že já to nebyla. Nikdy bych nebyla schopná to udělat. Litovala bych toho!

Ale ve chvíli, kdy jsem se před spaním podívala na mobil a přečetla si tu jednu jedinou sms, která pak změnila celé moje snění, mi bylo všechno jasné.

Volala jsem mu!

Díky, můj anděli strážný...

To je to, co bylo v té sms. A to jediné mě ukolíbalo do bezesného, hlubokého, poklidného spánku...